

B İ S M İ L L A H İ R R A H M A N İ R R A H İ M

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Kuran-ı Kerim Nasıl Okunmalı

Hafız Münâvî, büyük bir hadis alimi, fakih ve sûfidir. Miladi 1545 ile 1622 yıllarında Mısır'da yaşamıştır. Yaşadığı dönemde kendisine; "zamanının İmam Şafiîsi" dedirtecek kadar ilimde ve irfanda zirvelere çıkmıştır.

Bu büyük alimin talebelerinden biriyle aralarında geçen bir hatırayı aktarır kaynaklarımız. Hafız Münâvî'nin genç bir talebesi varmış. Kur'an'ı hifz etmek için sabahlara kadar yatmaz, çalışır ve en az gecede bir hatim edermiş.

Sabah olunca rengi solmuş,benzi sararmış bir halde hocasının karşısına gelir, zorlanarak dersini arz etmeye çalışmış.

Hocası talebesindeki bu hali görünce meraklanmış ve arkadaşlarından bu talebesinin halini sormuş. Arkadaşları bu talebenin sabahlara kadar Kur'an hıfzı ile meşgul olduğunu ve her gece bir hatim indirdiğini söylemişler.

Hafız Münâvî bu talebesini uyarma ihtiyacı duymuş, onu karşısına oturtarak demiş ki:

"Evladım! Kur'an indiği gibi okunmalıdır. Maharet çok okumak değil, asıl maharet okunan o ayetler üzerinde tefekkür etmektir. Bundan sonra geceleri Kur'an okurken sanki ben karşıdaymışım ve bana okuyormuş gibi oku."

Hocasının bu tavsiyelerini dinleyen talebe o gece sanki rahlesinin önünde hocası varmış gibi, Kur'an'ını okumuş.

Sabah olunca hocasının önüne dersini arz etmeye gelince, hocası sormuş:

"Evladım! Bu gece ne kadar Kur'an okudun."

Talebe hocasına demiş ki: "Hocam! Ancak Kur'an'ın yarısını okuyabildim. Çünkü sizi önümde hayal edince yanlış yapmamak için daha dikkatli ve yavaşça okudum."

Hocası bu başlangıca sevinmiş ve talebesine demiş ki: " Bu gece ise sanki rahlenin önünde Efendimiz (s.a.v.) varmış gibi Kur'an'ını oku. Sanki dersini O'na arz ediyormuş gibi oku."

Talebe hocasının dediği gibi, o gece Efendimiz'in ruhaniyeti ile beraber olmaya çalışmış ve sanki dersini O'na okuyormuş gibi büyük bir hassasiyet ile okumaya çalışmış ve sabah olunca yeniden hocasının karşısına geçmiş.

Hocası sormuş; "Ne yaptın bu gece?" Talebe demiş ki;

"Ancak Bakara Sûresini okuyabildim" Hoca yine sevinmiş, "tamam bu iş kemale erecek diye içinden geçirmiş" ve;

"Bu gece de sanki karşında Vahiy meleği Cibril varmış gibi oku" demiş. Talebe o gecede sanki Cebrail'e okuyormuş gibi Kur'an'ını okumaya çalışmış. Sabah olunca hocası yine sormuş; "Ne yaptın bu gece?"

Talebe demiş ki; "Hocam! Sadece Fatiha Sûresini okuyabildim."

Hoca talebesindeki bu olumlu gelişmeden dolayı daha da sevinmiş ve en son merhalede talebesine;

"Bu gece sanki karşında alemlerin Rabbi olan ALLAH varmış gibi oku. Sanki O'nunla konuşuyormuş gibi, dersini O'na arz et" demiş.

Talebe hocasının istediği gibi o gece öyle yapmış. Sabah olunca yeniden hocasının karşısına geçmiş, hocası ne yaptığını sormuş; talebe demiş ki; "VALLAHİ! Hocam, Fatiha'dan başladım; İyyake na'büdü' ya geldim, ama bir türlü bu ayeti tamamlayamadım. Bu ayeti her dilime aldığımda, karşımda duran Rabbime karşı tam anlamıyla kulluğumu yerine getiremem utancı ile, kendi kendime;

"Sen gerçekten her halin ile ALLAH'a kulluk yapıp, başka hiçbir şeye yönelmiyor musun?" diye sorguladım.

Bu sorgulamayı o kadar çok yapmışım ki, birde baktım sabah olmuş ve ben hala "İyyake na'büdü" ayetini geçememişim."

Talebenin bu samimi sözleri hocayı da, orada bulunan diğer talebeleri de, gözyaşlarına boğmuş ve hoca talebesinin sahabe şuurunda bir Kur'an anlayışına vardığından dolayı sevinmiş ve bu talebesini kutlayarak, ona hayır dualarında bulunmuş.

Sahabeden yıllar sonra gelip, ama onların Kur'an anlayışını yeniden yakalamanın mümkün olduğunu bize göstermesi bakımından bu menkıbe güzel bir örnektir.

Demek ki; o ideal anlayışı yakalamanın yollarından biri Kur'an'ı ALLAH ile konuşuyormuş gibi okumaktır.